

## HỒI 397

## Tử Tâm Bất Ưc

Từ Tử Lăng đến Hung Xương Long hơi trễ, may mà Đoàn Chí Huyền vẫn chưa tới. Nhưng đám Bốc Kiệt, Bốc Đình đã chờ đến sốt cả ruột, trong bụng thầm lo sợ chết nên không dám đến.

Gã vội rửa mặt thay đổi y phục, đi đến sảnh đường thì đúng lúc Đoàn Chí Huyền vừa bước vào, đang cùng chuyện trò với hai người Bốc Kiệt và Bốc Đình. Hắn thấy Từ Tử Lăng đi ra liền nói ngay: “Kế hoạch đã có thay đổi!”

Từ Tử Lăng hoang mang ngồi xuống cạnh hắn hỏi lại: “Thay đổi thế nào?”

Đoàn Chí Huyền đáp: “Tần vương vốn định nếu Khả Đạt Chí lại muốn khiêu chiến Thiên Sách Phủ, thì để Mạc lão sư ứng phó. Bây giờ kế hoạch đã thay đổi, đêm nay Mạc lão sư không phải xuất thủ nữa.”

Thấy Từ Tử Lăng vẫn chưa hiểu, Bốc Đình giải thích thêm: “Mạc lão sư chớ hiểu lầm, chỉ vì có cao thủ của Thiên Sách Phủ ở bên ngoài quay về kịp thời nên mới an bài như vậy.”

Từ Tử Lăng lập tức nghĩ ra là phụ phụ Lý Tịnh và Hồng Phát Nữ đã về, chỉ không rõ ai sẽ vâng mệnh ứng phó với Khả Đạt Chí, thừa dịp hỏi: “Tại hạ đương nhiên sẽ nghe theo sự phân phó của công tử rồi, nếu đã như vậy, đêm nay tại hạ có cần tới Hoàng cung dự yến hay không?”

Đoàn Chí Huyền tỏ vẻ áy náy: “Nhưng Tần vương đã đặc biệt dặn dò, đêm nay Mạc lão sư nhất định phải tham dự để quan sát Cuồng Sa đao pháp của Khả Đạt Chí.”

Từ Tử Lăng than thầm trong bụng nhưng buộc phải đáp ứng.

Đoàn Chí Huyền đứng dậy nói: “Thời gian không còn nhiều! Giờ bọn ta đến Thiên Sách Phủ, rồi cùng Tần vương đi dự yến.”

oOo

Hơi nước bốc lên nghi ngút.

Khấu Trọng một tay tựa vào thùng nước nóng đầy hơn phân nửa, tay còn lại thò vào thùng để thử độ nóng, mỉm cười nói: "Tiểu đệ chuẩn bị tắm gội, tử tử có muốn ở cạnh ta để thưởng thức hay không?"

Tiếng cười yêu kiều của Loan Loan ở trong phòng vọng ra: "Không cần la hét âm ỉ như thế, người ta đang muốn ngủ một chút!"

Khấu Trọng nhướn mày cười ha hả: "Xin cứ tùy tiện!", rồi cởi bỏ hết y phục, ngồi vào trong thùng tắm vừa ngân nga một khúc điệu.

Loan Loan như u linh từ trong phòng lướt ra, không nhìn được cười, nói: "Giọng ca của người thật khó nghe, điệu hát này rất phổ biến ở Dương Châu, người hãy coi chừng nếu không sẽ lộ ra sơ hở đó."

Khấu Trọng nghe vậy giật mình, khúc điệu này gã thuộc từ khi còn nhỏ tại Dương Châu nghe lên kỹ nữ hát. Tuy vậy, gã vẫn không quên cặp mắt Loan Loan đang chăm chăm quan sát nên vội co người xuống nước, chau mày: "Đừng nhìn tiểu đệ khiếm nhã thế! Tiểu đệ rất sợ đại tử mê đắm thân hình uy vũ của tiểu đệ, không sao dứt ra được, như vậy thì tiểu đệ sẽ phải đau đầu lắm đó."

Loan Loan đi đến sát cạnh thùng nước cao ngang ngực, nghiêng người nhìn xuống, khúc khích cười: "Đâu có nam tử hán đại trượng phu nào lại uốn éo vặn vẹo giống như người vậy, quân tử thì phải rộng lượng một chút! Nhân gia từ sớm đã không sao dứt nổi mê lực của người, làm gì phải đợi đến lúc này chứ."

Khấu Trọng dùng bàn chải che khuất những chỗ trọng yếu, cười khố: "Đừng đùa bỡn ta nữa! Kẻ làm cho tử tử mê đắm là Từ Tử Lăng chứ không phải là tiểu đệ. Tử tử mà không đi khỏi chỗ này, tiểu đệ kéo luôn tử tử vào trong bồn, trở thành đôi uyên ương cùng giỡn nước, lúc đó thì chớ trách tiểu đệ không báo trước."

Loan Loan cười nhạt: "Khoảng thời gian nhân gia nghĩ đến người và nhớ tới Tử Lăng cũng nhiều như nhau thôi, người thích nghĩ sao tùy người! Chà, người làm đại sự thì thông minh lanh lợi, việc nhỏ lại cầu thả hồ đồ, người có biết vì sao nhân gia lại khẳng định Mạc thần y là Khấu Thiệu soái hay không?"

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Tiểu đệ đã lộ ra sơ hở ở chỗ nào vậy?"

Ngay lúc Loan Loan sắp trả lời thì đột nhiên thần sắc trở nên cảnh giác, hạ giọng: "Có người đang tới!"

Nói xong rồi như một làn khói lách vào trong phòng ngủ.

Ngay sau đó Khấu Trọng mới nghe được tiếng bước chân tới gần, tự hiểu về mặt này vẫn còn kém hơn nàng.

Tiếp đến là tiếng Thường Hà vang lên ở ngoài cửa: "Tiểu đệ và Mai huynh đến rồi, định cùng Mạc huynh vào cung."

Khấu Trọng còn chưa kịp tắm rửa gì thì Mai Tuần đã mở cửa đi vào cười nói: "Ồ! Hóa ra Mạc tiên sinh đang tắm! Hà hà, xin lỗi đã làm phiền." Nhưng vẫn cứ đẩy cửa bước vào, chẳng hề khách khí.

Khấu Trọng vừa giận vừa sợ, may mà nãy giờ nói chuyện với Loan Loan nên gã không cởi bỏ mặt nạ ra, nếu không thì đã hiện nguyên hình trước mặt bọn chúng rồi. Nhưng kẻ tốt thì chẳng tới mà kẻ tới thì chẳng tốt lành gì, rõ ràng là Mai Tuần luôn luôn hoài nghi gã, cho nên mới đích thân đến đây để tìm kiếm sơ hở của gã.

Thường Hà thấy thân hình cường tráng của Khấu Trọng trong thùng tắm thì cảm thấy xấu hổ, lên tiếng trách Mai Tuần: "Hắc! Tiểu đệ đã nói là mình cứ ở đại sảnh đợi Mạc huynh mà."

Lúc này Mai Tuần đang dùng ánh mắt sắc nhọn thẩm tra Khấu Trọng, nếu gã vừa đeo vội mặt nạ vào hoặc khuôn mặt vốn do dịch dung hóa trang thành, thì nhất định phải lộ ra sơ hở.

Khấu Trọng trong lòng tuy hận không thể nhảy ra khỏi thùng nước mà bóp chết tên Mai Tuần nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ vui vẻ: "Không sao đâu, Mai huynh đã nể mặt như thế, đó là vinh hạnh của tiểu nhân." Gã thầm nghĩ nếu như để Mai Tuần thấy được cơ thể hoàn mỹ của mình thì Khấu Trọng gã sẽ không còn chỗ để trốn.

Mai Tuần vẫn dùng mắt dò xét tứ phía, thuận miệng đáp: "Tại hạ cùng Mạc tiên sinh mới gặp đã thân. Do đó khi tình cờ gặp Thường tướng quân ở trên đường, biết tướng quân đến đưa Mạc tiên sinh vào cung, nên mới đi cùng cho vui."

Cuối cùng mắt gã dừng lại ở thanh Tĩnh Trung Nguyệt mà Khấu Trọng treo ở trên tường, hai mắt lập tức sáng rực, ung dung sải bước tiến tới chỗ treo đao: "Hóa ra Mạc tiên

sinh cũng là cao thủ dùng đao. Đã là vật thường dùng của Mạc tiên sinh thì cây đao này chẳng phải là hạng tầm thường, có thể cho tiểu đệ được mở rộng tầm mắt hay không?”

Cả người Khấu Trọng ở bên tấm lập tức đổ mồ hôi hột, hồn phi phách tán.

Võ và chuôi đao tuy bị bọc nhiều lớp vải dầu, bên ngoài trông có vẻ cũ kỹ, nhưng bên trong thì khó mà che mắt được mọi người, nhất là đó lại là tuyệt thế bảo đao danh chấn thiên hạ của gã.

Thường Hà nhú chặt đôi lông mày, biết Mai Tuần hoài nghi Khấu Trọng nên mới tới đây dò xét, chẳng coi gã ra gì. Mai Tuần dám ngông cuồng như thế rõ ràng là vì có Tề vương Nguyên Cát phía sau chống lưng.

Khấu Trọng giống như tù nhân bị phán tội chết, dựng hết tóc gáy nhìn theo Mai Tuần tháo Tĩnh Trung Nguyệt xuống, nhất thời trái tim như ngừng đập.

“Keng!”

Mai Tuần không đợi Khấu Trọng đáp ứng đã lập tức rút đao ra khỏi vỏ.

oOo

Đây là lần thứ hai Từ Tử Lăng đến Dịch Đình cung. Kỳ thực ban đầu trong cung không hề có một cung điện nào kêu là Thiên Sách Phủ, chỉ khi Lý Thế Dân có công được phong là Thiên Sách Thượng tướng, thì Thừa Càn điện, nơi y dùng để nghị sự mới được gọi là Thiên Sách Phủ.

Bên trong Thiên Sách Phủ được bố trí tương tự như sảnh đường của các nhà đại gia đại phú, nhưng lại rất mộc mạc chẳng hề xa hoa chút nào. Chủ tọa ngồi ở chính Bắc, hai bên mỗi bên đều xếp mười tám bộ bàn ghế.

Sau ghế chủ tọa có dựng hai lá cờ lớn, là quốc kỳ của Đại Đường và soái kỳ của Thiên Sách Thượng tướng. Hai bên tường treo đầy các loại binh khí kỳ dị ở Trung thổ và quan ngoại, khí thế uy vũ khiếp nhân như đang ở chốn sa trường, khiến Từ Tử Lăng có ấn tượng sâu sắc.

Lúc Từ Tử Lăng theo bọn Đoàn Chí Huyền bước vào Thiên Sách Phủ, Lý Thế Dân đang ngồi ở ghế chủ vị trò chuyện cùng các tướng trong Thiên Sách Phủ, thần thái ung dung thoải mái.



Ngồi đầu tiên ở bên phải Lý Thế Dân là Đỗ Như Hối, tiếp đến là Hậu Quân Tập, Sài Triệu, La Sĩ Tín, Sử Vạn Bảo, Lưu Đức Uy, Bàn Ngọc cùng vài vị quan văn võ mà gã không biết tên.

Ngồi đầu tiên bên trái tất nhiên là Lý Tĩnh, sau đến Hồng Phất Nữ, rồi đến phu quân của Trầm Lạc Nhận, mới được ban họ Lý là Lý Thế Tích, mấy người Trưởng Tôn Vô Kỵ, Ủy Trì Kính Đức nhưng không có Trầm Lạc Nhận.

Mọi người trong đại sảnh đều đưa mắt nhìn bọn họ tiến vào. Lý Tĩnh hơi giật mình, lập tức nhận ra ngay Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng lúc này mới nhớ lại, thời còn ở Lạc Dương đã từng đeo mặt nạ Ba Diện Khách gặp qua Lý Tĩnh, thế nhưng lúc này có hối hận cũng quá muộn rồi.

Lý Thế Dân rõ ràng là rất xem trọng gã “Mạc Vi” này, lập tức đứng dậy đi đến chào hỏi, khiến Bốc gia huynh đệ cũng được vinh dự lây.

Sau một hồi chào hỏi khách sáo, Bốc Kiệt, Bốc Đình và Từ Tử Lăng ngồi vào những chỗ còn trống phía Lý Tĩnh, Đoàn Chí Huyền giành ngôi sau cùng. Việc này càng khiến cho hai người họ Bốc cảm thấy hãnh diện vì được tôn trọng.

Lý Thế Dân mời mọi người uống trà rồi đột nhiên lắc đầu thở dài: “Trưa nay phụ hoàng triệu gấp Thái tử Điện hạ, Tề vương và bản vương vào cung, trước mặt bọn ta ra lệnh cho Công bộ sang năm mới phải lập tức phong bế tất cả các cửa thông giữa Dịch Đình cung, Đông cung và Thái Cực cung, các vị thấy chuyện đó thế nào?”

Sau khi gã nói xong, mọi người trong Thiên Sách Phủ đều im phăng phắc, đưa mắt nhìn nhau không một ai nói một lời.

Chuyện này có quan hệ đến Lý Uyên, đâu có ai dám nói bừa.

Ngồi đó chỉ có Từ Tử Lăng là hiểu được thâm ý phía sau những lời Lý Thế Dân vừa nói.

Mới đây tại Ngọc Hạc am, gã đã thuật rõ chuyện lưỡng đại tà nhân là Thạch Chi Hiên và Triệu Đức Ngôn thông qua Khả Đạt Chí và Dương Văn Can lợi dụng Kiến Thành và Nguyên Cát để cùng mưu tính đối phó với Lý Thế Dân, chuyện đó đã khiến Lý Thế Dân nảy sinh nhiều cảm xúc.

Lý Thế Dân là kẻ sinh ra để làm đại sự. Sau nhiều năm chinh chiến, y hiểu rất rõ chuyện thắng làm vua thua làm giặc. Khi đã quyết chiến sinh tử thì không thể để cho kẻ phụ mình còn có chỗ mà dung thân.

Việc y quyết giết cho được Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng ở Lạc Dương là ví dụ rõ ràng nhất. Một khi y đã hạ quyết tâm thì chưa đạt được mục đích quyết không dừng lại.

Đó là điều kiện tiên quyết để một tướng soái có thể thành công, nếu không thì chắc chắn sẽ bị đào thải.

Khấu Trọng cũng là kẻ có có tính cách và phẩm chất này.

Bây giờ Lý Thế Dân đã mất hết hy vọng với hai người Kiến Thành, Nguyên Cát, nhưng chuyện này không chỉ là tranh đấu trong nội cung mà còn liên quan đến bá tánh trong thiên hạ, cũng là tranh đấu với ngoại tộc và Ma môn.

Nhưng khi đó Lý Thế Dân vẫn còn hy vọng và ảo tưởng về sự sáng suốt của Lý Uyên, nhất là khi Lý Uyên đột ngột tuyên bố phong bế các thông đạo từ hai cung bên cạnh với Thái Cực Cung. Bởi vậy, y không nhin được mới nói mấy câu này, một mặt là muốn lắng nghe ý kiến mọi người, quan trọng hơn là thăm dò phản ứng của họ.

Sau một lúc im lặng gượng gạo, Lý Thế Tích ho khan một tiếng hỏi: "Không rõ việc này có phải là cảnh cáo của Hoàng thượng hay không?"

Từ Tử Lăng hết sức ngạc nhiên, không ngờ kẻ đầu tiên lên tiếng lại là Lý Thế Tích, vì gã chỉ mới gia nhập Thiên Sách Phủ, nhưng nghĩ kỹ một chút thì hiểu rõ ngay.

Lý Thế Tích thật ra là một quân cờ lợi hại của Lý Thế Dân sử dụng để đối phó với Lý Mật và Lý Kiến Thành.

Sau khi đầu hàng Đường thất, Lý Mật theo Kiến Thành chống đối Lý Thế Dân, rõ ràng là tâm địa bất lương, hy vọng làm chia rẽ Đường thất, thậm chí là muốn soán ngôi. Có điều Lý Thế Dân cũng không phải là không có cách ứng phó, chính là thu dụng Lý Thế Tích vốn không còn hy vọng gì ở Lý Mật, khiến cho dư đảng của Lý Mật bị phân tán thêm một bước nữa.

Từ khi bại trận, thần thoại bất bại của Lý Mật đã tiêu tan, uy tín giảm sút nghiêm trọng. Đến khi y đầu hàng Đường thất, bá chủ các nơi đã sớm không coi y ra gì nữa. Ngược lại Lý Thế Tích lãnh đạo tàn quân của Lý Mật cố thủ ở Hà Bắc để chống cự Vương Thế Sung, uy tín lên cao, chẳng những làm cho quần hùng thiên hạ phải nể phục, mà còn được quân Ngõa Cương coi như là người thay thế cho Lý Mật. Trong đám tướng lĩnh của Đường thất, hiện giờ y cũng là nhân vật then chốt. Vô luận Lưu Vũ Châu muốn nam hạ, hoặc Đâu Kiến Đức định đông lai, trước hết đều phải vượt qua được tuyến phòng thủ trong tay y.

Chính vì địa vị đặc thù của y, lại là người ngoài cuộc sáng suốt, y là người đầu tiên phát ngôn cũng chẳng có gì lạ.

Sài Thiệu trầm giọng hỏi: “Hoàng thượng muốn cảnh cáo về việc gì?”

Chỉ cần xem thần sắc của tên đại tình địch của Khấu Trọng thì biết nay quan hệ giữa hần và Lý Thế Tích chẳng tốt đẹp gì.

Lý Thế Tích mỉm cười, điềm nhiên đáp: “Hoàng thượng muốn cảnh cáo bất kỳ ai có dị tâm cũng đừng hòng khinh cử vọng động, hành động ngày cho thấy ngài không phải không có lòng đề phòng đâu.”

Mọi người ngồi đó không ai không biến hần sắc mặt.

Lý Thế Dân mỉm cười gật đầu: “Thế Tích và bản vương không ngờ lại có cách nhìn giống nhau. Ai có thể nói cho bản vương biết vì sao phụ hoàng không phải là hạ lệnh này sớm hơn hay muộn hơn mà lại chọn đúng trưa hôm nay, thời điểm sát Tết mới hạ lệnh như vậy?”

Đỗ Như Hối hắng giọng: “Chuyện này có thể bàn sau được không?”

Mọi người nhao nhao hòa theo.

Lý Thế Dân tuy chưa nói hết ý, nhưng cũng không ép, quay sang Lý Tĩnh này giờ vẫn đang ngồi yên không nói, hỏi: “Nếu như Khả Đạt Chí bất ngờ không khiêu chiến nữa, bọn ta có nên chủ động ra tay hay không?”

Từ Tử Lăng nghe xong thầm khen ngợi Lý Thế Dân, y không hổ là kẻ có tài lãnh đạo, không ngừng đề xuất vấn đề, khích lệ các thủ hạ phải động não để lắng nghe ý kiến bọn họ, từ đó điều chỉnh lại quyết sách của bản thân.

Lý Tĩnh chưa kịp đáp thì Trương Tôn Vô Kỵ đã giành nói trước: “Ta nghĩ trừ phi nắm chắc mười phần, nếu không thì không nên mạo hiểm khai chiến. Nếu chẳng may bại trận thì đó sẽ là một tổn thất rất lớn khó mà bù đắp cho Thiên Sách Phủ.”

Phân tích này của Trương Tôn Vô Kỵ rất sáng suốt, đồng thời có thể thấy được hần đã từng chịu thiệt thòi dưới tay Khả Đạt Chí. Do vậy, hần đứng hàng thứ ba trong các cao thủ cao cấp của Thiên Sách Phủ nhưng vẫn còn rất sợ hãi, cố kỵ Khả Đạt Chí.

Rõ ràng ác ý khiêu chiến của cái trò “dùng võ kết bằng hữu” do Khả Đạt Chí bày đầu đã đã kích trầm trọng tới uy danh của Thiên Sách Phủ khiến cho Lý Thế Dân không thể không nghĩ cách ứng phó.

Úy Trì Kính Đức tiếp: “Kính Đức đồng ý với ý kiến của Trưởng Tôn tướng quân. Đêm nay dầu Khả Đạt Chí có công khai khiêu chiến, Lý tướng quân hay Lý phu nhân cũng không cần phải nhận lời. Nếu lỡ để Khả Đạt Chí thắng lần nữa, hắn sẽ rêu rao khắp nơi là đã đánh bại hết các tướng trong Thiên Sách Phủ.”

Hồng Phát Nữ hừ lạnh: “Giả thiết kẻ thắng là bọn ta thì sao? Chẳng phải sẽ có thể hạ thấp uy phong Trường Lâm Quân một phen sao? Tối nay hãy để Hồng Phát xuất thủ, xem thử Khả Đạt Chí hắn có phải ba đầu sáu tay hay không?”

Lý Thế Dân vẫn bình tĩnh mỉm cười: “Ai sẽ xuất thủ hay không xuất thủ, việc đó bọn ta bàn lại sau.”

Gã quay đầu thân thiết nhìn Từ Tử Lăng rồi hỏi: “Mạc lão sư có ý kiến gì không? Xin mời tùy tiện nói ra, không có gì phải cố kỵ gì cả, cứ coi như đang nói chuyện phiếm trong nhà là được.”

Từ Tử Lăng nào dám mở miệng nói nhiều bên giả đồ khiêm nhường: “Vì bỉ nhân là người ngoài, dầu tối nay có thua trận thì cũng chẳng ảnh hưởng nghiêm trọng gì đến Thiên Sách Phủ.”

Lý Thế Dân lắc đầu: “Không được! Bọn ta tuyệt không thể thất bại.”

Nói xong liền đứng dậy bước xuống thềm, chấp tay đi chậm chậm rồi ngửa mặt lên trời mà cười ha hả: “Không thể tưởng được Lý Thế Dân ta không sợ đại chiến với thiên binh vạn mã bên ngoài, mà lại bị một trận đơn đả độc đấu nhỏ bé nơi này làm cho điên đảo.”

Mọi người trong sảnh đều lộ vẻ hổ thẹn.

Đi tới giữa điện, Lý Thế Dân dừng chân đứng lại, hai mắt lấp lánh hào quang, lạnh lùng nói: “Chúng khanh không nên cho rằng sự thành bại trong trận chiến này của hai người không hề liên quan đến đại cục, thật ra nó có ảnh hưởng nghiêm trọng đối với thanh thế, sĩ khí và lòng tin của Thiên Sách Phủ chúng ta.”

Từ Tử Lăng thâm đồng ý với ý.

Thiên Sách Phủ dựa vào công trạng cái thế của Lý Thế Dân đã tạo nên một hình tượng hoàn mỹ chí cao vô thượng trong lòng quân dân Đại Đường. Khả Đạt Chí lại chỉ dựa vào Cuồng Sa đao pháp để tạo ra chỗ thiếu sót trong hình tượng hoàn mỹ đó. Tình trạng này cứ mãi kéo dài thì thanh thế của Trường Lâm Quân nhờ đó mà dâng cao. Nếu Lý Thế Dân không



có biện pháp cứu vãn để vãn hồi danh dự thì sẽ bị ép rơi vào thế hạ phong trong cuộc tranh đấu với Kiến Thành, Nguyên Cát.

Lý Uyên bị các sủng phi cùng tiểu nhân dèm pha nên ấn tượng với Lý Thế Dân ngày càng xấu đi. Nhưng do tình thế ép buộc, lão vẫn phải sắc phong cho Lý Thế Dân. Một khi tình thế này bị đảo ngược thì hậu quả thật khó lường.

Lý Tĩnh đứng bật dậy, quỳ xuống cao giọng nói: "Xin Tần vương cho phép Lý Tĩnh được xuất chiến với Khả Đạt Chí đêm nay."

Toàn thể văn thần võ tướng đều lần lượt quỳ xuống, khiến Từ Tử Lăng và hai huynh đệ Bốc Đình cũng phải bắt chước nằm phục xuống đất.

Chỉ bằng vào một câu nói mà Lý Thế Dân đã khích lệ được đấu chí của mọi người, ai nấy cũng nguyện chết vì y.

Lý Thế Dân quay lại vương tọa, nói: "Chư khanh hãy đứng dậy."

Tất cả yên vị xong, mục quang sáng loáng của Lý Thế Dân nhìn mọi người một lượt, nụ cười đầy tự tin xuất hiện trên mặt, ung dung nói: "Khả Đạt Chí chính là thanh niên cao thủ xuất chúng đứng đầu của Đông Đột Quyết, chỉ có Bạt Phong Hàn may ra mới sánh bằng. Nhưng cho dù gã đánh bại hết người của Thiên Sách Phủ, cũng không có nghĩa hắn là vô địch ở Trung Nguyên."

Mọi người trong sảnh kể cả Từ Tử Lăng đều hết sức ngạc nhiên. Như giọng điệu lúc đầu của Lý Thế Dân, trận chiến đêm nay chỉ có thể thắng chứ không thể bại, nhưng theo lời nói vừa rồi thì dường như thua cũng không quan trọng.

Hồng Phát Nữ lên tiếng: "Xin Tần vương cho phép Lý Tĩnh xuất chiến, huynh ấy nhất định không phụ kỳ vọng của ngài."

Bàng Ngọc nói thêm: "Huyết Chiến Thập Thúc của Lý tướng quân vốn đứng hàng đầu trong Thiên Sách Phủ, chỉ có tướng quân mới vãn hồi thể diện cho bọn ta, mong Tần vương chuẩn y."

Ai nấy đều gật đầu đồng ý, sôi sục ý chí chiến đấu.

Lý Thế Dân nhìn sang Từ Tử Lăng, trầm giọng hỏi: "Mạc lão sư đã từng giao thủ với Khả Đạt Chí, trong trận này lão sư thấy có mấy phần thắng?"

Từ Tử Lăng trầm đáp, nửa phần gã cũng không chắc, vì kẻ giao thủ với Khả Đạt Chí là Hầu Hi Bạch chứ không phải gã. Mà Hầu Hi Bạch lại không dám sử dụng binh khí độc môn

là Mỹ Nhân phiến khi giao chiến, khiến cho uy lực đại giảm, vì vậy Khả Đạt Chí đã chiếm phần lớn tiền nghi.

Nhưng câu hỏi của Lý Thế Dân không thể không trả lời, gã chỉ đành đáp: “Trận này chỉ là năm ăn năm thua mà thôi.”

Quá nửa số người ở đó đều cho rằng gã khoác lác. Nếu Từ Tử Lăng dùng thân phận thực của gã mà nói những lời này thì chẳng ai cảm thấy hoài nghi, thậm chí còn khen gã khiêm tốn. Thân phận Mạc Vi lại là chuyện khác. Nhất là đối với ba người đã từng giao thủ với Khả Đạt Chí là Bằng Ngọc, Trương Tôn Vô Kỵ cùng Úy Trì Kính Đức, càng cảm thấy gã không biết tự lượng sức mình.

Chỉ có Lý Tịnh hiểu rõ nhất “chính gã là người có tư cách nói câu đó nhất ở đây.”

Lý Thế Dân cười dài: “Tốt! Mạc lão sư đã có lòng tin và can đảm như vậy, bản vương vẫn giữ nguyên ý kiến ban đầu để Mạc lão sư xuất chiến với Khả Đạt Chí, Lý tướng quân hiểu rõ tâm ý bốn vương phải không?”

Mọi người giờ mới hiểu ra, Lý Thế Dân vòng vo một hồi, chỉ để nói rõ một chuyện: “Thiên Sách Phủ không thể thua thêm trận nào nữa.” Nhường cho một kẻ bên ngoài là Mạc Vi xuất chiến, cho dù có bại vẫn chưa khiến cho uy danh của Thiên Sách Phủ đến mức bị tiêu tan.

Lợi hại nhất là Lý Thế Dân đã làm hài hòa các ý kiến của mọi người trong phủ, thống nhất toàn bộ các ý kiến bất đồng, cổ vũ sĩ khí của mọi người.

Nếu chỉ tiếp thụ ý kiến của một người, những người khác tự nhiên sẽ không tâm phục.

Trương Tôn Vô Kỵ cùng Úy Trì Kính Đức đã không muốn chủ chiến, thì càng không chịu để người ngoài đại diện xuất chiến. Nhưng sau khi nghe Lý Thế Dân trình bày thì lại cảm thấy để Mạc Vi xuất chiến là chuyện đương nhiên, đáng phải làm.

Lý Tịnh nói rất chân thành: “Lý Tịnh đã minh bạch, Mạc lão sư thật sự là người thích hợp nhất.”

Lý Thế Dân vươn mình đứng dậy, mỉm cười: “Cứ quyết định như thế, đêm nay để xem bản lĩnh của Mạc lão sư thế nào!”

Từ Tử Lăng quỳ xuống, cất cao giọng đáp: “Tiểu nhân sẽ không làm Tần vương thất vọng.”

Mọi người cùng hò hét ầm ĩ, sĩ khí dâng cao đến cực điểm.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>